இராமாயண காவியம் பிறந்தது எப்படி?

சாந்திப்பிரியா

(ஜுலை, 2006 ஆம் ஆண்டு ஆன்மீக ஆலயம் இதழில் வெளியான கதையின் விரிவாக்கப்பட்ட மறு பதிப்பு இது)

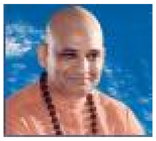

(நன்றி: ஜோதிர்மயானந்தா அவர்களின் mysticism of Ramayna என்ற நூலில் கூறப்பட்டு உள்ள கதை இது. அவர் எழுதியுள்ள அனைத்தையும் தமிழில் பிரசுரிக்க எனக்கு முழு உரிமை தந்துள்ளார்)

இராமாயணம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக வால்மீகி என்ற ஒரு முனிவரினால் எழுதப்பட்டது அனைவருக்கும் தெரியும். இராமாயணம் மட்டும் அல்ல யோக வஷிஷ்டம் என்ற நூலையும் அவர் எழுதி உள்ளார். ஆந்த வால்மீகி யார்? உண்மையில் இரத்தினகாரா என்ற திருடனாக இருந்து பின்னர் மனம் மாறி துறவியானவர். வழியில் செல்பவர்களுடைய நகை மற்றும் பணத்தை கொள்ளயடித்து வந்தவர்.

ஒரு முறை நாரதரும் அவருடன் மற்றவர்களும் செல்வதைக் கண்டவர் அவர்களை கொள்ளையடித்து கொலையும் செய்ய முடிவு செய்தார். நாரதர் எதிரில் சென்றவனைப் பார்த்து நாரதர் கேட்டார் ' நீ என் எல்லோரிடம் இருந்தும் கொள்ளையடித்து பாவத்தை சுமக்கின்றாய்? எவருக்காக பொருள் சேர்க்கின்றாய்?' அதற்கு இரத்னகாரா கூறினான் ' நான் என்னுடைய குடும்பத்தினர் நலமாக வாழவே கொள்ளையடித்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றேன். நான் செய்யும் பாப காரியங்களில் அவர்களும்

பங்கேற்பதால் கொள்ளையடிப்பதை நான் பாபமாகக் கருதவில்லை’ என்று கூற நாரதர் கேட்டார்’ நிச்சயமாக உன் குடும்பத்தினர் உனக்கு வர இருக்கும் பாபங்களையும் தோஷங்களையும், தீய கர்ம வினைகளையும் ஏற்கின்றார்கள் என நம்புகின்றாயா ?’ எனக் கேட்க இரத்தினகாராவினால் உடனடியாக பதில் ஏதும் கூற இயலவில்லை. மனம் குழம்பியது. என்ன கூறுகின்றார் நாரதர் என யோசித்தான். என் பாபங்களையும் தோஷங்களையும், தீய கர்ம வினைகளையும் அவர்கள் சுமக்க மாட்டார்களா என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டவன் துக்கம் பீறிட அவர் காலடியில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். அவனைத் தேற்றிய நாரதர் அதற்கு பிராயசித்தமாக ராமா, ராமா என்ற ஜபத்தை செய்யுமாறுக் கூற அவனால் அதை சரிவர ஜபிக்க முடியவில்லை. ஆகவே அவர் சரி அப்படி என்னால் மாரா, மாரா என ஜெபித்தபடி இரு என்றார். முாரா என்றால் இறந்தவன் என்று பொருள். முாரா, மாரா என ஜெபிக்கத் துவங்கியவன் ராமா, ராமாஎன வார்த்தைகள் வருவதைக் கண்டு மனம் மகழ்ந்தான். அப்படியே அங்கு அமர்ந்து கொண்டு இராம ஜெபம் செய்யத் துவங்கினான்.

ஆப்படியே தன்னை மறந்து ஜெபம் செய்து கொண்டு இருந்தவனை சுற்றிக் கரையான் புற்று எழும்பி விட்டது. தியாம் கலையவில்லை. அவருடைய ஆற்றலைக் கண்ட இந்திரனும் வருண பகவானை அனுப்பி மழை பொழியச் செய்து அவரை சுற்றி இருந்த புற்றைக் கரைய விட்டார். புற்றில் இருந்து வெளிவந்தார் இரத்னகாரா. வுால்மீகி என்றால் எறும்ர்புப் புற்று என்று பொருள். ஆகவே எறுதம்புப் புற்றில் இருந்து புதிய மனிதராக வெளிவந்த அவருக்கு வால்மீகி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. அந்த இடத்திலேயே ஆசிரமம் ஒன்றை நிறுவ அவருக்குப் பல சீடர்கள் கிடைத்தனர்.

ஆப்படி இரக்கயில் ஒரு நாள் காட்டில் சென்று கொண்டு இருந்த அவர் வானத்தில் இரண்டு பறவைகள் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் பறந்து கொண்டு இருப்பதைக் கண்டார். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த அம்பினால் ஒரு பறவை அடிபட்டுக் கீழே விழ அதைத் தொடர்ந்து பறந்து வந்த பறவை துக்கம் மேலிட அழுது புலம்பியதைக் கண்டார். அவரும் அதைக் கண்டு துயரம் அடைந்து மனிதர்கள் துயரம் அடைந்தால் எத்தனை வேதனைக்கு ஆளாகின்றனர் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் ‘கொடியவனே, இன்பமாக இருந்த இளம் பறவையை ஏன் கொன்று விட்டாய். ஊனக்கு முடிவில்லா சாபம் கிடைக்கட்டும்’ என சமஸ்கிருதத்தில் பாடலைப் பாடினார். அடுத்த நிமிடம் தனக்கு அப்படி கவிதை இயற்றும் ஆற்றல்

எங்கிருந்து வந்தது என வியந்தபோதே அவர் முன்னால் பிரும்மா தோன்றினர். ஆவர் வால்மீகியிடம் இராம காவியத்தை எழுதும்படிக் கூறிவிட்டு மறைந்தார். ஏன்ன ஆச்சர்யம்? இராமர் அப்போது பிறக்கவே இல்லை. ஆனாலும் முற்காலம், பிற்காலம், நடப்புக் காலம் என மக்காலத்தையும் உணரும் சக்தி பெற்று இருந்தவர் வால்மீகி இராமாயணத்தை இயற்றினார்.

அது போல இராமாயணத்தை எழுதிய மற்றொருவர் துளசிதாஸ் என்பவர். குப்பி 1496 ஆம் ஆண்டில் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அவர் பிரயாகை என்ற இடத்தில் இருந்த பொழுது அனாதையானார் அப்போது அவருடைய வயது ஐந்து. அவருக்கு ஸ்ரீ அனந்தநந்தா என்பவர் அடைக்கலம் தந்து படிக்க வைத்தார். முதல் சந்திப்பிலேயே பெயர் தெரியாத துளசிதாஸர் அனந்தநந்தாவிடம் இராமரைப் பற்றியே பேசிவந்தாராம்.

திருமண வயயதை எட்டிய துளசிதாஸர் ஒரு பெண் மீது காதல் கொண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார். அவளுடைய பெற்றோர் ஊரில் இல்லாத பொழுது அவளைக் காண நதியைக் கடந்து படகு மூலம் சென்றார். ஆனால் அவர் அமர்ந்து சென்றது ஒரு பிணத்தின் மீதுதான் என பிறகுதான் அவருக்கே தெரிந்தது. மனைவி வீட்டை அடைந்த பொழுது வீட்டின் வாயில் கதவுகள் பூட்டப்பட்டு இருந்ததினால் அவள் அறையில் இருந்து தொங்கிக் கொண்டு இருந்த கயிறு மூலம் மேலே ஏறிச் சென்றார். பிறகுதான் அங்கும் தெரிந்தது, அவர் முதலில் பிடித்துக் கொண்டு மேலே ஏறியது கயிறு அல்ல, பாம்பு என! குபாவம் அத்தனை கஷ்டங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு வந்தவரை கேலிபேசினாள் மனைவி. ஆத்தனை தேவையற்ற பொழுதையும் கடவுள் நினைப்பில் செலவழித்துக் கொண்டு இருந்தால் எத்தனை நன்மை ஏற்பட்டு இருக்கும் எனக் கூற மனம் தெளிவுற்றது. மறுநாள் மனைவி மற்றும் சுற்றத்தாரை விட்டு வெளியேறி புனித யாத்திரையை மேற்கொண்டு விட்டார்.

ஊர் ஊராக சென்று கொண்டு இருக்கையில் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டு இருந்த மரத்திற்கு தண்ணீர் விடுவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டு இருந்தார். ஆந்த மரத்தில் ஒரு பேய் குடி இருந்தது. அவர் தினம் தினம் தன்னை வணங்கி பூஜிப்பதாக கருதிக் கொண்டு ஒரு நாள் அவர் முன் தோன்றி அவருக்கு என்ன வேண்டும் எனக் கேட்க அவரும் தான் இராமரை சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூறினார். அந்தப் பெயோ, தானே சுற்றித் திரியும் ஒரு தீய ஆத்மா எனவும், தானே அதுவரை

இராமரை கண்டதில்லை எனவும், அதற்குப் பதிலாக தன்னால் வேறு எதையும் தர இயலும் என்று கூறிவிட அதை ஏற்க மறுத்தார் துளசிதாஸர். தனக்கு இராமரைக் காண உபாயம் தருமாறு கேட்க அந்த ஆத்மா பக்கத்து ஊரில் தினமும் நடக்கும் இராமாயண காலட்ஷேபத்தைக் கேட்க அனுமார் ஒரு பிச்சைக்காரர் உருவில் வந்து அமருவதாகவும், அவரை பிடித்துக் கொண்டு தேவையான காரியத்தை நடத்திக் கொள்ளுமாறும் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டது.

துளசிதாஸரும் அந்த பேய் கூறிய இடத்திற்குச் சென்று வெண்குஷ்ட பிச்சைக்கார உருவில் அமர்ந்திருந்த அனுமாரை இராமனைக் காட்டுமாறு தினமும் தொந்தரவு செய்யஅவருடைய வைராக்கியத்தைக் கண்ட அனுமாரும். புக்கமத்து ஊரில் இருந்த புண்ணிய ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றால் இராமரைக் காணலாம் எனக்கூறி அவரை அனுப்பினார். ஆவர் கூறிய ஷேத்திரத்திற்குச் சென்ற துளசிதாஸரும் அந்த ஊரின் அழகை இரசித்தபடி இருந்தாரே தவிற தன் எதிரிலேயே இரண்டு குதிரைகளில் அரசகுமாரர்கள் உருவில் சென்ற இராமரை கவனிக்கத் தவறிவிட்டார். அவர் செய்த தவறை சுட்டிக்காட்டிய அனுமாரிடம் தான் மிகவும் வருத்தம் அடைவதாகக் கூறி அழுதார். அனுமார் மிண்டும் இன்னொரு உபாயம் கூற அதை ஏற்று வாரணாசிக்குச் சென்றார். ஆவர் எதிரில் இராமர் வந்தால் அவருடைய நெற்றிப் பொட்டில் சந்தனம் இட்டு வணங்க வேண்டும் எனக் கூறி இருந்தார்.

வாரணாசிக்குச் சென்று ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்ட துளசிதாஸர் இராமர் வவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார். ஆப்பொது ஒரு நாள் ஒரு சிறுவன் அவர் முன் வந்து ‘யொ உங்கள் நெற்றியில் நான் பொட்டு வைக்கின்றேன்’ எனக் கூறி பொட்டு வைக்க அசரி உருவில் வந்த அனுமார் அந்த சிறுவனெ இராமன் என அவருக்குக் கூற அவர் சுதாரித்துக் கொண்மு முன்பே இராமர் மறைந்து விட்டார் மிண்டும் துளசிதாஸர் வருத்தமுற்றார். ஆனால் அந்த வருத்தமே அவர் உள்ளத்தில் பேரானந்தத்தை ஏற்படுத்தியது. துிடீர் என ஏற்பட்ட உற்சாகத்தினால் 1595 ஆம் ஆண்டு வெறித்தனமாக இராமகாவியத்தை இந்தி சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதத் துலவங்கினார். வுால்மீகியோ இராம காவியத்தை சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதியிருந்தாலும் இரண்டுமே தனித் தன்மைக் கொண்டு இருந்தன. துன்னுடைய படைப்புக்கள் அனைவருக்கும் புரிந்து கொள்ளும் மொழியில் இல்லையே என மனம் வருந்திய வால்மீகியே தான் துளசிதாஸராக

அவதரித்து இந்தி மொழியில் அந்த காவியத்தை இயற்றியதாகவும் நம்பிக்கை உள்ளன.

எது எப்படியோ இராம காவியத்தின் மூலம் மாபெரும் வீரன், நல்ல கணவன், நல்ல சகோதரன், நல்ல அரசாட்சி, பாமிக்க பெறறொர் போன்றவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதை உலகிற்குக் காட்டி மக்களுக்கு நன்நெறியுடன் வாழவேண்டிய அவசியத்தை அவர்கள் காட்டி உள்ளனர் என்பதே இராமாயணக் காவியத்தின் மகிமை.